

Ἡ προσευχή τοῦ Ἁγίου Σιλουανοῦ του Ἄθωνίτη (Anthony Bloom Metropolitan of Sourozh (1914- 2003))

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Γιὰ πολὺ καιρὸ ὁ Γέροντας Σιλουανὸς ἦταν οἰκονόμος, ὑπεύθυνος στὰ ἐργαστήρια τοῦ μοναστηριοῦ. Σ' αὐτὰ ἐργάζονταν κυρίως νεαροὶ Ρῶσοι χωρικοί, ποὺ συνήθιζαν νὰ ἔρχονται στὸ Ὄρος γιὰ ἓνα ἢ δύο χρόνια γιὰ νὰ κερδίσουν ἐργαζόμενοι λίγα χρήματα. Κυριολεκτικὰ, δεκάρα, δεκάρα τὰ μάζευαν γιὰ νὰ γυρίσουν στὰ χωριά τους μὲ λίγα χρήματα μήπως καὶ μπορέσουν νὰ βοηθήσουν τὴν οἰκογένεια τους, νὰ κτίσουν κάποια καλύβα ἢ ν' ἀγοράσουν σιτηρὰ γιὰ νὰ ἀρχίσουν κάποια καλλιέργεια.

Μια μέρα, οί μοναχοί, πού ἦταν ὑπεύθυνοι σὲ ἄλλα ἐργαστήρια στὸ μοναστήρι, ρώτησαν:

«Πάτερ Σιλουανέ, πῶς συμβαίνει οἱ ἄνθρωποι πού ἐργάζονται στὰ δικά σου ἐργαστήρια νὰ δουλεύουν τόσο καλά ἀφοῦ ποτὲ δὲν τοὺς ἐπιβλέπεις, ἐνῶ ἐμεῖς ξοδεύουμε τὸν καιρὸ μας νὰ τοὺς παρακολουθοῦμε καὶ παρ' ὅλα αὐτὰ ἐκεῖνοι διαρκῶς προσπαθοῦν νὰ μᾶς ἐξαπατήσουν;»

Ὁ Γέροντας Σιλουανὸς ἀπάντησε:

Δὲν ξέρω. Μπορῶ ὅμως νὰ σᾶς πῶ τί κάνω σχετικὰ μ' αὐτό.

Ἔρχομαι τὸ πρωὶ στὸ ἐργαστήρι, ἀφοῦ προηγουμένως ἔχω προσευχηθεῖ γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους. Ἔρχομαι μὲ τὴν καρδιά μου γεμάτη στοργή καὶ ἀγάπη γι' αὐτούς, καὶ ὅταν μπαίνω στὸ ἐργαστήρι, ἡ ψυχὴ μου κλαίει ἀπὸ ἀγάπη γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους,

Κατόπιν δίνω τίς δουλειές πού θὰ κάνει ὁ καθένας ὅλη τὴ μέρα καὶ ὅσο αὐτοὶ ἐργάζονται ἐγὼ προσεύχομαι γι' αὐτούς. Μπαίνω στὸ κελί μου καὶ ἀρχίζω νὰ προσεύχομαι γιὰ τὸν καθένα ἀτομικά.

Στέκομαι μπροστὰ στὸ Θεὸ καὶ λέω:

Ω, Κύριε, θυμήσου τὸ Νικόλαο. Εἶναι νέος, μόλις εἴκοσι χρόνων. Ἄφησε στὸ χωριό

του, τὴ γυναῖκα του, πὶδὸ νέα ἀπ' αὐτὸν καὶ τὸ πρῶτο τους παιδί. Ξέρεις τὴ δυστυχία ποὺ ὑπάρχει ἐκεῖ γιὰ ν' ἀναγκαστεῖ νὰ τοὺς ἀφήσει καὶ νὰ ἔρθει ἐδῶ. Δὲν θὰ μπορούσαν νὰ ζήσουν μὲ τὴ δουλειά του στὴν πατρίδα. Προστάτεψε τοὺς τώρα ποὺ αὐτὸς ἀπουσιάζει. Γίνου ἡ ἀσπίδα τοὺς ἐναντίον κάθε κακοῦ. Δώσε στὸν ἴδιο θάρρος νὰ ἀγωνιστεῖ στὴ διάρκεια αὐτοῦ τοῦ χρόνου ἐδῶ καὶ νὰ γυρίσει πίσω, νὰ τοὺς συναντήσει μὲ χαρὰ καὶ μὲ πολὺ θάρρος ν' ἀντιμετωπίσει τίς δυσκολίες.

Ὁ Γέροντας Σιλουανὸς συνέχισε:

Στὴν ἀρχὴ προσευχόμενα μὲ δάκρυα συμπάθειας γιὰ τὸ Νικόλαο, τὴ νεαρὴ σύζυγο του καὶ τὸ μικρὸ παιδί τους.

Ἀλλὰ καθὼς συνέχιζα νὰ προσεύχομαι ἡ αἴσθησις τῆς θείας Παρουσίας ἄρχιζε νὰ αὐξάνεται μέσα μου καὶ σὲ κάποια στιγμή αὐξήθηκε τόσο ὥστε ἔχασα τὴν αἴσθησις τοῦ Νικολάου, τῆς συζύγου του, τοῦ παιδιοῦ τους, ἔπαψα νὰ μιλῶ γιὰ τίς ἀνάγκες του καὶ τῶν συγχωριανῶν του καὶ αἰσθανόμενα μόνο τὸ Θεό.

Βυθιζόμενα στὴν αἴσθησις τῆς θείας Παρουσίας ὅλο καὶ περισσότερο μέχρις ὅτου, ξαφνικά, μέσα στὸ κέντρο αὐτῆς τῆς Παρουσίας, συνάντησα τὴ θεία ἀγάπη νὰ κρατάει τὸ Νικόλαο, τὴ γυναῖκα του καὶ τὸ παιδί τους.

Τώρα πιά προσευχόμενα μὲ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιὰ ὅλους αὐτούς, ἀλλὰ καὶ πάλι μπῆκα πὶδὸ βαθιὰ σ' αὐτὴ τὴν παρουσία καὶ πάλι βρῆκα τὴ θεία ἀγάπη.

Ἔτσι περνῶ τίς μέρες μου, συνέχισε ὁ Γέροντας, προσευχόμενος γιὰ τὸν καθένα ἀπὸ αὐτούς τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὴ σειρά, γιὰ τὸν ἕνα, μετὰ τὸν ἄλλον.

Ὅταν τελειώσει ἡ μέρα πηγαίνω νὰ τοὺς συναντήσω, τοὺς λέω λίγα λόγια, προσευχόμεστε μαζί, καὶ αὐτοὶ μὲν, πάνε νὰ ξεκουραστοῦν, ἐγὼ δὲ γυρίζω στὸ κελί μου νὰ ὀλοκληρώσω τὸν κανόνα μου.

Πηγή: agiazoni.gr